

[Lilli Gyldenkilde]

dette udsat, gik vi aktivt ind i arbejdet i udvalget i et forsøg på at få udsat så meget af det som muligt.

Det er jo ganske morsomt, at når vi taler om regelsanering – og jeg skal tage det frem som et eksempel på, hvor forskelligt vi opfatter regelsanering – kan vi alle blive enige om, at vi skal regelsanere, men når det så kommer til, hvilke regler vi skal sanere, er vi vildt uenige. Og det er socialdemokratiet og SF på det punkt, som har været afgørende for, at vi gik ind i denne sag, nemlig en forringelse af mulighederne for folk på deltid for at få supplerende hjælp. Vi ved alle sammen, hvem der først greb ind heroverfor, og vi ved også, at SF har protesteret mod det hele tiden.

Der er en klar uenighed mellem os, og vi må erkende, at sådan er det. Det er lykkedes SF ved at gå ind i det her, at prøve at påvirke resultatet ved at få taget de to forslag ud, som omhandlede en forringelse af mulighederne for folk på deltidsarbejde for at få supplerende understøttelse. Det er vi glade for at vi har gjort, og det kunne da godt være, at hr. Martin Rømer fra FTF, der har underskrevet et brev, som er sendt til mig i dag, kan få lidt besvær med at forklare i sin forning, hvordan det kan være, at han støtter socialdemokratiet, der går imod det ændringsforslag, vi har stillet, og som faktisk betyder, at ikke ganske få lærere får bedre supplerende hjælp, end de hidtil har fået.

Vi synes ligesom socialdemokraterne, at vi bør gå over til et system med nogle standardblanketter, så der ikke bliver den usikkerhed og den mulighed for uagtksomhed og den mulighed for svigagtighed, der er ved de umulige dagpengekort, vi har i dag, og hvor det er så nemt at gribe forkert. Derfor går vi i princippet ind for standarderklæringer. Vi ved, vi er enige med socialdemokraterne om det. Socialdemokraterne siger: bare til efteråret. De vil ikke være med nu. Ellers vil de godt være med, for i princippet er de enige med os. Vi har altså sagt: ja men vi må gå ind i det nu, for det er nu, flertallet er der for at lave det. Lad os dog prøve at forbedre det så meget, som vi overhovedet kan. Og det er altså lykkedes på forskellig måde.

Vi har fået igennem, at spørgsmålet om deltid overgår til Bonnerup Nielsen-udvalget. Det kommer med forslag senere, og så må vi se på det til den tid. Formentlig vil vi gå

imod, at der bliver strammet op på det område til efteråret, hvis der kommer nye forslag, og så vil vi være uenige med socialdemokratiet igen. Vi må forklare hinanden, at vi er uenige på de punkter, og det er der så ikke noget at gøre ved.

De to ændringsforslag, SF har stillet på dette område, er regeringen gået med til at regeringspartierne stemmer for, og det er selvfølgelig noget, vi er udmærket tilfredse med.

Hertil kommer et betækningsbidrag, der påpeger, at gives der forkerte oplysninger af en arbejdsgiver, kan kassen alligevel få refusion, og bliver der tvivl om en rådighedssag, vil kassen kunne få refusion indtil det tidspunkt, hvor tvivlen opstår.

Det er faktisk, hvad vi har fået igennem ved at gå ind i denne sag. Det er vigtigt for os, at vi har kunnet forbedre det, og når vi ydermere i princippet er enige i udgangspunktet: på længere sigt at gå bort fra tro- og love-erklæringer, hvorved ansvaret næsten alene placeres på medlemmerne, og over til arbejdsgivererklæringer, standarderklæringer, hvorved ansvaret selvfølgelig pålægges arbejdsgiverne, synes vi det er rigtigt at gå ind i sagen nu. Det har vi gjort, og det vil vi godt gå ud og forsvare.

Jeg har lige omtalt et brev, jeg har fået her til morgen fra LO – jeg kan se, at Knud Christensen er kommet hjem fra Malta – og fra Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd, hvor Martin Rømer underskriver, og fra Akademikernes Centralorganisation. Jeg må sige, at det er en meget sparsom argumentation, der ligger i det. Jeg vil have lov at sige – jeg går ud fra, at de organisationer læser referatet af denne andenbehandling – at hvis organisationerne ikke vil være med til at gøre dette system gennemskueligt, så ender det med, at A-kasserne bliver taget fra fagbevægelsen. Det er ikke godt, for fagbevægelsen er trods alt dem, der har medlemmerne og derfor har bedst forstand på disse ting. Dermed være ikke sagt, at de har forstand på det hele, og at man udelukkende skal følge dem.

Jeg kan forstå på socialdemokratiet, som ellers var indstillet på at undlade at stemme om dette forslag, fordi det i grunden ikke var så slemt, at man har skiftet mening, fordi man igen har fået brev udefra. Det er jo interessant.